

AK-29

Zvláštní příloha 16. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, Cháb, pokračování deváté

Mistr Kačur si sedl na dvorek holešovického antikvariátu, mstivě cigaretou do vzduchu vypaloval díry a přemýšlel nad čtvrtčním výkupem knih. Nebavilo ho to. Jako by měl chut' někoho rozmáčknot, zabít, rozmělnit před metabolismem hrobu. Ale koho? Schnabe? Ne, ten měl stále co říct. Kdo tedy? Lukáček? Mader? Konečně proč ne. Čtvrtční výkup knih s ukecaným dopravcem, s dohadujícím se prodávajícím. Už to slyšel: To jsou knihy po dědečkovi, mám k nim vztah, pochopte, nemůžu je prodat tak lacino. – Ty jejich vztahy ke knihám! Vždyť vlastně nezáleží na tom, kdo zemře, bude poplatný ději a to by ho mělo dělat šťastným. Však co je smrt? Jen takové malé dodýchání. Všichni máme vlastní smrt vepsanou ve tváři.

Lukáček nezvládl řízení vozu. Protnul ohradník na auta a řítil se ze srázu. Hlavou mu prokmitla myšlenka na žlutou obálku ležící na místě spolujezdce...

Příliš laciné na literární smrt. Takhle se umírá v životě a život je svým způsobem nudná výduť něčího výsměchu. Lukáček má žlutou obálku. Musí to mít nějaký význam. Někdy se na něj přijde. Ale teď jet kostnatým ukazovákem smrtky dál a dětským rozpočítávadlem uvést do chodu dějiny světa. Něčí smrt vytáhne tenhle svět z letargie nákupů a prodejů.

Schnabe je génius, tomu by se umíralo dobře. Křeč mrtvičky...ne, ne epická smrt – Schnabe stojí v okně, křičí do světa jeho zrádnost, jeho ohavnost, rozhovoří se i na téma nenávisti, která ho řídí, už i hasiči pod oknem se začínají nudit, podnikavý pan Krischten rozbíjí pod oknem stánek s občerstvením a Schnabe zaplétá své obvinění doby do filozofických tenat a není schopen svět ani obvinít, ani obhájit a zjišťuje, že s takovouto nemůže zemřít, připadal by si směšně, po zmršeném projevu, tedy slézá z okna, usedá ke stolu a projev si píše. Sklidil chabý potlesk.

Maderem se začlo, uvažuje mistr Kačur, Maderem by se mělo i skončit, toho nechám žít.

Moment. Nabokovič, ta drenážní trubka laciného psaní.

Zazvonil telefon v kterém se ozval přítel starožitník. A co prý Goethe a mistr Kačur zapomněl, že chtěl někoho zamordovat.

Lukáček se řítí silnicí a snažil se odehnat vtíravý pocit, že právě přežil vlastní smrt... a jako smrtka, vyhublý a bílý jako nějaké strašidlo byl onen divný pán, který ke mně onehdy vtrhl do antikvariátu. Na hlavě měl rozšlápnutý kloubouk, v očích děs, zkrátka raději jsem se schoval za prodejní pult a vyčkával, co bude dál. Chlap vytáhl z odrbané aktovky Paměti E.Beneše, naprosto neprodejnou knihu, a sdělil mi - Pane Kačur potřebuji čtyřicet pět korun na tabák - a já si v tu chvíli uvědomil, že přede mnou stojí klinický psycholog Dr.Mader. Řekl jsem mu, ale pane doktore, vždyť to přeci nemůžete myslet vážně. Ta knížka nemá cenu ani pět korun, ale to jsem mu neměl říkat, protože začal na celé kolo vykřikovat cosi o vydřiduších, šejdířích a podvodnících a potom z aktovky vytáhl polámaný tulipán, že to je pro moji přítelkyni a ať nejsem taková svině jako ti kostelníci od svatého Antonína na Šrosmajeráku, kteří ho přistihli při pokusu uloupit v kostele nějakou sošku, ale že ho pouze vyhodili, svině a vůbec nepochopili, že má hlad a že si potřebuje zakouřit. Tak jsem od něj převzal tulipán a vyzval jsem ho, ať si se mnou zajde na dvorek na cigáro, které vyšlukoval ještě dřív, než jsem si stačil zapálit, takže jsem mu vyklepnul z krabičky ještě jedno a on mi potom ukázal propouštěcí listiny z blázince a říkal, že jim podepsal revers, že by se na ně mohl vysrat na ty voly, na ty tak zvané psychiatry, potom přešel ke kabale a číselné mystice a snažil se mi vysvětlit význam čísla osm a potom mi sdělil, že včera proletěl kolem zeměkoule ohromný

asteroid a že nás to minulo o fous. Tak jsme si v klidu zakouřili, já mu dal oněch 45Kč na tabák a Mader vyběhl z krámu, ale stačil mne ještě ubezpečit, že se ještě zastaví. No tak to se mám na co těšit. Dal jsem si kávu a šel oceňovat nějaké knihy, když tu na mne z bedny vykoukl Kouzelný vrch. Vida tohleto jsem si chtěl už dávno přečíst.

Doma jsem si otevřel sedmičku červeného, otevřel jsem si knihu a začal číst... Obloha byla modrá jako safír na masivním prstenu, který zdobil tlustý ukazováček pravé ruky doktora Madera, který právě vybíhal z lázaňského sanatoria v Davosu. Z okna jídelny ho pozorovaly ženské oči zelené barvy, kterým se zúžily zorničky, jak sledovaly Maderův sebevědomí pohyb vpřed. Ústa se stáhla do lehkého úsměšku, který by mohl čtenáři naznačit, že pohled upřený na Madera nebyl náhodný, že si Madera doslova vyhledal. Žena položila na stůl útratu, vstala a vyrazila spěšně ke dveřím, které před ní s hrůzou otevřely vlastní chřtán, aby ji mohly vpustit do reje Maderova následování. Věděla, že za ní je prostor naplněný opulentní snídaní, kterou si návštěvníci, zahlcení tiskem, k vlastní spokojenosti užívali. Věděla, že Mader se snaží vyplňovat prostor stále menší, tím, že prchá vpřed za svým posláním o kterém žena věděla, že je vcelku marné. Ohlédla se po sanatoriu, jeho šlehačkovitě vystavěný název Berghof ji, nevěda proč, odpuzoval. Projel jí třes odporu, když vzpomenu na Maderovo obžerství, které názorně předvedl zaměstnancům kuchyně tím, že si k snídani dal několik lívanců s marmeládou, tři omelety a zaléval to nespočetným množstvím šálků s horkou čokoládou. Pozorovala jeho drtící ústa s pocitem určitého vnitřního zmaru. Proč tady a proč teď? A proč zrovna Mader? Upíjela trpělivě vodu ze sklenice, na jejímž okraji nechávala krvavé stopy svého upířího ženství a každé sousto, které Maderovi klouzalo hladce do jícnu pěchovala v duchu jedem. Nesčetněkrát se Mader zhroutil v křečích pod stůl. Nesčetněkrát pod ním zemřel. Nesčetněkrát s Maderem polkla i ona, ta, která se teď hnala za ním, aby napěchovala jeho život další dávkou děsu z možného pokračování děje, který se jí zdál začasto absurdní. Vždyť ho žila, musela to vědět.

Kdo se chtěl pěšky dostat dolů do vsi udělal nejlépe, když šel pár minut po silnici, po níž právě sestupoval Dr.Mader, a za první zatáčkou zahrnul do lesa a po turistické stezce se potom už snadno dostal až k nádraží, odkud už to nebylo do vsi a také k Lukáčkovi daleko. Chod myšlenek našeho hrdiny obírajícího se právě charakterem svého krejčího by možná nabral poněkud jiný směr, kdyby byl obdařen jistými paranormálními schopnostmi a kdyby přitom dokázal zaznamenat uhrančivý pohled krásných zelených ženských očí, který po něm vrhl kdosi řídící nablýskaný černý mercedes, ale protože zde v Davosu luxusní vozy už dávno nikoho nedokážou vyvést z míry, zůstala tato možnost nevyužita.

Ten Lukáček je vážně podivín, pomyslel si Mader, ale ta jeho neteř ta by stála za hřích a vzpoměl si přitom na fotografie z rodinného alba, které si pohlížel u svého krejčího při poslední návštěvě a v němž ho zaujala mladá dívka pózující v různých šatech při různých příležitostech a na Lukáčkovi bylo vidět, že k ní má zřejmě hluboký vztah, ale jaký, to ví bůh, řekl si Mader v duchu, v němž se po odplynutí této řečnické otázky následované ještě několika štíplavými poznámkami jako známe to, tyhleto strýce, tyhleto staré chlípne kozly, vždyť tomu chlapovi to přímo kouká z očí, vynořil mlhavý obraz mladé krasavice v poněkud oplzlé pozici a kdyby se dr.Mader nenáležal právě na lesní cestě nýbrž ve svém hotelovém pokoji, asi by rychle odkráčel do koupelny, aby za svým sněním udělal ve sprchovém koutě velkou slizkou tečku.

Doufám, že za ním přijede, potom už to nějak zařídíme, ale patlá se s tím frakem ten neřád neskutečně. Snad si dnes nesednu zase ne ty špendlíky jako minule a to byla přeci ta židle prázdná. Mám podezření, že mi je tam podstrčil ten starý chlípne. Asi zalitoval, že mi ukázal to album a já udělal chybu, že jsem si ho prohlížel až s přílišným zaujetím, ale stála by ta holka za to a v podobných myšlenkách prošel lesem a díky opravdovému zaujetí tématem si nepovšiml, když se vynořil ze smrkového šera před nádražím, zelených očí provrtávajících jeho lebku silou rychle letících kulometných kulek. Mírně rozrušen tady prošel kolem

parkoviště, kde v tu dobu stálo hned několik mercedesů různých typů a dokonce i barev a možná, možná by si toho pohledu i povšiml, kdyby naše obrazotvornost zaplnila prostor před nádražím rovnou několika stejnými černými automobily, ale nestalo se, takže po pár metrech chůze si Dr.Mader umanul, že by si přeci jenom, než dojde k Lukáčkovi, mohl dát v nádražní restauraci dvojku ryzlinku.

Lukáček ustal v sepisování. Možná to vzal příliš tradičně. Normálně. Lehnout si do myšlenek a předstírat orgasmus. Proč ne. Lukáčkova mysl se zatetelila blahem. Rozseknout situaci netradičním pohledem na věc. Poslat Madera zpět časem. Jako figurka začal Mader pochodovat zpátky do hotelu Berghof, kde vydávil na talíř celou snídani a ocitl se nehlídán ve svém pokoji, který zněl až moc uklizeně. Přes pelest postele se ohýbaly Maderovy kalhoty, kolem oken se v ranním slunci komíhala smítka prachu a před zrcadlem stál dr.Mader, ten, jehož sledujeme již dostatečně dlouhý čas na to, abychom ho začali chápat. Poté se dr.Mader probudil a zavřel oči k hlubokému spánku. Kolem spící hlavy se vznášela bublina neblahého rozhodnutí, vydat se do